

Cuvântul Rectorului U.A.T.C., prof. univ. Florin Mihăilescu:

Stimați invitați,
Doamnelor și Domnilor Profesori,
Dragi studenți,
voi începe cu urarea,

**Domnule Profesor Radu
Penciulescu**, bine ați venit în
școala Dumneavoastră!

Cele mai plăcute momente în
școală sunt cele în care se
lucrează la clase: voci, pași, clipe
nesfârșite de liniște de după o
ușă, de te întrebi „Ce-o fi,
Doamne?“... iar voci, pași, sunet
de obiecte...

Spiritul unei școli îl dau profesorii.
Nu pentru că așa vor ei, ci pentru
că așa e de când lumea.

Ei străduiesc cu studenții și rezultă
un spirit sau altul al epocilor unei
școli. Simpla lor prezență, fel de a
fi, fel de a spune ce e bine și ce
nu, ce este frumos și ce nu...
creează o aură... sau nu.

Când eram student nu aveam
voie, dar nici nu doream, să
intrăm pe scara profesorilor.

Când eram student adesea
vedeam Volga neagră din care

cobora Costache Antoniu.
Când eram student, lângă liftul
nostru, care mai mult nu mergea,
erau cușculiile în care se
schimbau fetele de la actorie –
surorile noastre. Aveam multe
cursuri comune cu actoria.
Când eram student ne stimam
profesorii noștri, dar totdeauna
mai mult profesorii celorlalți.
Trăgeam ușor lângă perete când
trecea Radu Penciulescu cu o
pletură de studenți sau asistenți
după el: nu de frică, din respect
și o stimă ce nu-ți era cerută în
vreun fel.

Era în spiritul școlii.

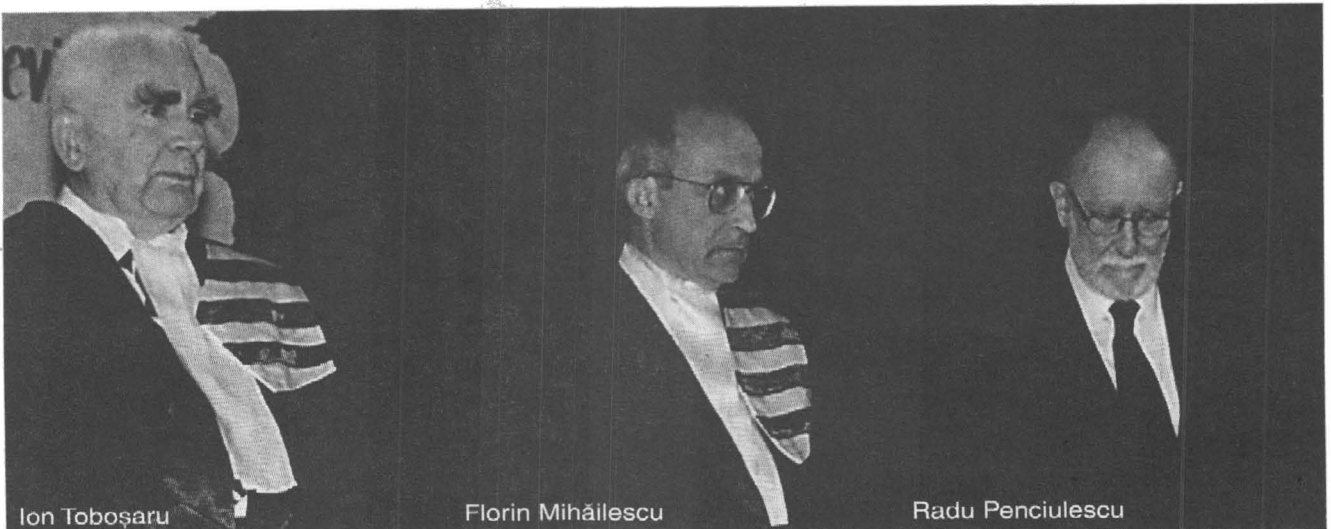
Silueta, timbrul vocii, o opinie a
sa comentată de noi studenții,
făceau din profesorul Radu
Penciulescu o prezență impor-
tantă de care sunt sigur că nu era
conștient și nici nu-l interesa.

Profesorul Radu Penciulescu
are darul de a focaliza privirea,
gândul, aspirația.

Fără să-mi fie profesor direct,
când unul de pe la Conservator
sau Arhitectură întreba după vreo
premieră de-a sa „Penciulescu e
la voi?“ – răspundeam „Da!... E
profesorul nostru“.

Domnilor profesori, noi studenții
simțim impostura... de prin anul III.
Pentru tot restul vieții... Dacă
ne-am născut cu acest simț?!
Pentru noi, ca și pentru dumnea-
voastră, impostura este o cantitate
de nonvaloare nepusă la locul ei.
Noi studenții știam că profesorul
Penciulescu pune impostura la
locul ei cu eleganță și fermitate.
Era spiritul școlii noastre.
De altfel, tot ce a însemnat teatru
românesc până mai deunăzi, s-a
format și a început în școala
noastră, pe această scenă.

Profesorul Radu Penciulescu a
luat cu sine o bucată din aura ei
pentru care și Domnia sa se stră-
duise și cu generozitate și vocație
a purtat-o pe alte meleaguri
iubitoare de școală și de teatru.
Senatul Universității de Artă
Teatrală și Cinematografică „I.L.
Caragiale“ în ședința statutară din
29 ianuarie a votat în unanimitate
acordarea titlului de Doctor
Honoris Causa profesorului
Radu Penciulescu, strălucit
profesor al acestei universități
în vremuri trecute în care teatrul
era unul dintre puținele lucruri de
care ne bucuram.



Ion Toboșaru

Florin Mihăilescu

Radu Penciulescu